

**MANJŠINSKA
ŠOLSKA
KOMISIJA V
PORABJU
str. 2**

**BIU JE BOŽJE
ZNAMENJE
MED MÜRO
IN RABO
str. 3**

Porabje

ČASOPIS SLOVENCEV NA MADŽARSKEM

Monošter, 20. maja 1999 ❁ Leto IX, št. 10

Den mater(noga jezika)

Slovenska samouprava (önkormányzat) in Slovensko društvo v Sombotelu so 8. majuša pá malo vkúper pozvali Slovence Sombotelčane.

Zaka smo združili téva dva dneva? Zato, ka je Baug tak stvauro. Matere so dobile velki boži dar: *materinstvo*. Človeški rod pa je tó dobiu od Boga velko milošćino: *materno rejč*. Brezi materinstva, brezi mater bi nej bilau nas, pa maternoga jezika tó nej. Najbole se po tem laučimo od stvarine, ka znamo gučati.

Tak kak matere majo *svoje mlajše*, jeziki tó majo svojo deco. *Pra-slovanščina* (ósszláv nyelv), stari-stari slovanski jezik, šteri je *že v praji, má dosta mlajšov: ruščino, češčino, slovaščino, poljšćino, srbščino, hrvaščino, slovensćino ptt. Če je mati dřejva*, vejke na njej njeni mlajši, krošnja na glavi pa njena krona, njena sreća, te je praslovanščina tó dřejva, različni slovanski (szláv) jeziki pa so vejke na njej... Matere ponavadi skrb majo na svoje vejke, naj se ne vtrgnejo, ne posúšijo... Svoj *materni jezik* ranč tak

moremo (bi ranč tak mogli?) *poštívati kak svojo mater*. Nej baja, če je naša mati samo ena prausna ženska, paverskoga roda ali siromačka žena. Njeno srce je leko dosta bole zlato kak tisto od bogati, lejpi, hirešnji žensk. Što zataji svojo materno rejč, zataji svojo mater tó. Za vsakšo mater je njeno dejte najlepše. Leko je šantavo, leko plantavo, depa njeno dejte je li *sad njenoga tejlja*...

Leko, ka je *naš porabski slovanski guč* nej tak bogati, hirešnji, velki kak drugi jeziki, depa nikanej

grši. *Samo ovaški*. Kak so naši prsti tó nej gnaki, naši mlajši tó nej. Pa so don vsi naši.

Gda je *Ivan Cankar*, najvejši slovanski pisateu, kak mladi fantič v velkom varašodo v šaulo, ga je gnauk gorpoiskala mati v siromačkom paverskom gvanti. Gda ga je šaulski pajdaš pito, če tam tisto nej njegva mati, je *dozatajo*, ka nej, pa se je skriu med drugimi šaulari. Sram ga je bilau svoje prausne matere... Té *grej* je težo pisatelovo dúšo cejli žitek. Do groba. Odpúšćenje od matere je leko proso samo na drugom

svejti. Če se je pokúso. Ka je že v žitki tó dostakrat probo, pa se je njegvi grej nikak nej sto vkraj pústiti od njegve žmetne-žmetne dúše...

Gda Madžare v Moldavi na Romanskem (uni gučijo najbole staro madžarsko rejč) romansko pitajo, kakšen je njin materni jezik, te zvejkšoga tak pravijo, ka so uni prej *katoličani*.

Oj, ti grejšna katoličanska dúša! Zaman tajiš in skriváš svoj rod kak kača noge! Ništarni Romanarge, ta bole neznajžni, ti tak tó „*boz-gore*” (tihinec, človek brezi domovine) talajo.

Porabski Slovenci zvejškoga že vsi živimo z našo vogrsko *maćijo* (madžarsćino). Deca je nej kriva, če se stariške razpitajo pa se oča znauva oženijo. Iz naši pesmi tó vejmo, kakši lagvi je ponavadi žitek z maćijo. Nej vsigder, depa mati je li mati. *Mater* (slovensćino) eške tó mamó, depa una je pregnana iz držine. *Zapúšćena* in zavržena od vse več naše dece. Nespoznana, *zatajena*...

Cankari, Cankari, mali porabski Cankari!?

„*Ljubim te, ti sladka maćija!*” Leko ka bi se zato tak celau nej trbólo veseliti naši maćiji, kak je madžarski pesnik Attila József napiso („Szeretlek, te édes mostoha!”).

Dén, dén, (na) materinski dén.

Don te dajmo poštenje, bar na skrúma, naši zapúšćeni materi, gda je njen den. Gda na redki mamó kakše slovenske programe.

Dén, dén, (na) materinski dén.

Ka do rane malo menje *pekle - v pekli*.

Francek Mukič

Manjšinska šolska komisija v Porabju

Manjšinska šolska komisija pri madžarskem Ministrstvu za šolstvo se je 1. 1998 odločila, da bo opravljala del svojega dela na terenu. Namen teh zasedanj na terenu je, da bi na kraju samem spoznali manjšinski pouk posameznih manjšin.

Romuni.

Na podlagi prejšnje odločitve komisije so se njeni člani 6. in 7. maja srečali v Porabju, kjer so obiskali več šol ter prisostvovali tudi pouku.

Prvi dan obiska so se ustavili v Sakalovcih, kjer jih je sprejela

kratek kulturni program. Pogovora se je udeležil predsednik Državne slovenske samouprave Martin Ropoš, predsednica Komisije za šolstvo pri DSS-u Eva Lazar ter ravnateljica šole Irma Filip, ki so člane komisije seznanili s problemi, tudi finančnimi, manjšinskega pouka. Gostje so si ogledali tudi šolski uri slovenščine.

Naslednji dan je komisija obiskala vas Števanovci, kjer jih je županja dr. Dorina Dončec seznanila s situacijo vasi ter šole. Poleg ravnateljice in dveh učiteljev šole, je na razgovorih sodeloval tudi Šandor Merkli, podpredsednik DSS-e.

Vsi so se strinjali z ugotovitvijo, da državna podpora manjšinskim šolam še zdaleč ne pokriva proračunskih sredstev le-teh, torej ne zadošča zahtevam kvalitetnejšega pouka materinščine. Samouprave (občine), ki vzdržujejo omenjene šole, se največkrat ubadajo s proračunskim primankljajem, torej vzdrževanje šol pomeni še dodatno obremenitev za proračun malih

porabskih vasi.

Po malih vaških šolah se je komisija ustavila na monoštrski Osnovni šoli Széchenyi in na Gimnaziji M. Vörösmarty. Na teh dveh šolskih inš-

dijaki dobro poznajo državo matičnega naroda, kulturne dosežke v Sloveniji. Ura je nasploh dokazala, da se ti dijaki dobro zavedajo svoje slovenske pripadnosti.

Slovenski dijaki gimnazije kar dobro poznajo svojo matično državo

Tako je komisija zasedala (1. 1998) v Peču, kjer je obiskala nemške, hrvaške ter romske šolske institucije. Poleg tega so se sestali tudi na območjih, kjer živijo Slovaki, Rusini in

ravnateljica Pani Bartakovič, ter jih seznanila s težavami majhnih vaških šol. Še isti dan je delegacija obiskala osnovno šolo in vrtec na Gornjem Seniku, kjer so učenci pripravili

Del članov komisije na gimnaziji

tuticijah imajo največ težav s tem, da imajo premalo učencev oz. dijakov, ki obiskujejo pouk materinščine. Vseeno so pa bili člani komisije najbolj zadovoljni na gimnaziji z uro, ki jo je vodila Erika Glanz. Lahko so se prepričali o tem, da

V imenu članov komisije se zahvaljujem vsem, ki so pripomogli k temu, da je delo komisije na terenu bilo uspešno.

Ferenc Kranjec
Budimpešta

Vekši dim kak ogenj?!

Etognauk, gda smo šli vō z restavracije Lipa, sta nam nasprauti šla šef varaške policije pa eden policaj. Naš kolega se je malo hejco pa pito: "Ka je podje, vendrik namē štjete zaprejt?" "Leko," je pravo šef, "rejsan tebo iščemo." S tejm so odšli v edno pisarno (iroda). Mivadjev s kolegico v drugi sobi nika delave, gda naš sodelavec (munkatárs) prejk prileti pa vse blejdi pravi: "Vejte kaj o tom, ka je prej nakak plezo prejk plauta pri Generalnom konzulatu. Pa tau eške ne dojde, prej je takšen biu kak ge. Viski, čaren, bajusi pa očala je emo." Od začudanja smo se nej vedli kama djasti, te je pa nekoma na pamet prišlo, ka pa če so tau bili "naši gostje", steri so tiste dni po porabski šaulaj ojdli. Tiste dni je bila na obiski v Porabji komisija (bizottság) za manjšinsko šolstvo pri Šaulskom ministrstvu v Budapešti. Ka pa če so v Varaša spitalavali za Slovenski kulturni center pa njim je kakšen Varašanec, steri

je nej pontoško vedo, pokazo konzulat? (Moramo povedati, ka menje informirani Varašanci večkrat vkūpzmeyejšo tau dvoje.)

Pa tak je bilau! Delegacija iz Pešte je ranč obed gejla v Lipi. Včasim se je zvedelo, ka so eni, steri so s svojim avtonom prišli, rejsan zaplejtali pri Generalnom konzulatu pa cingali, dugo cingali. Vidli so, da je nakak v rami, dapa niške nej vōprišo. Po kakšnoj pau vōri jim je eden Monoštrčan, steri je tam mimo išo, vseedno pravo, ka so nej na dobrom mesti. Podje so tau vse priznali (elismerték), samo tau nej, ka bi plejzali prejk ograje. (Tau pa naj raziše policija.)

Vala Baugi se je stvar tak rejšila pa so našoga kolego nej zaprli. Dapa najbolje sam nej zatau pero zgrabila pa tau napisala. Bole zavolo čemeraj (jeze). Zavolo tisti čemeraj, steri so me te zgrabili, gda sam vidla, ka pa kak je o tom pisalo v Deli. (Delo je najveški slovenski

dnevnik kak na Vogrskom Népszabadság.) Če nekak prešete te članek, teleko dobi takšno čutenje, ka je v našom malom Varaši nevarno živetu zato, ka tu ojdijo ilegalci pa takši Madžari, šteri tejm pomagajo. Vse tau je pa novinar zvedo, istina, ka iz neuradnih, dapa zanesljivih virov (megbizható forrásból)?!

Za nika pa zatok smo vseedno na naši strani tō krivi. Tau bi se vendrik nika nej zgodilo, če bi na Generalnom konzulatu meli domofon (kaputelefon) pa bi ga v primeri, če nekak cinga, leko pitali, ka išče? Tau bi tō dobro bilau, če bi na tej zidini (ali pri vrataj) že vendrik bila vanej tabla, na sterij bi pisalo, ka je tau Generalni konzulat R Slovenije. Leko bi pisalo slovenski, madžarski pa eške v kakšnom svetovnom geziki. Te bi Varašanci pa tihinci tō nej zamejšali Generalni konzulat s Slovenskim kulturnim centrom.

M.S.

Grbi, plakati, ovitki

Do konca meseca je v Slovenskem domu v Monoštru na ogled razstava likovnega pedagoga in grafika Lászla Kamperja iz Kőszega. Kako je ta mladi umetnik prišel v stik s Porabjem? Pred nekaj leti se je na Madžarskem razširilo, da so si kraji dali rekonstruirati stare grbe, tisti pa, ki le-teh niso imeli, dali zasnovati svoje simbole. Med temi zadnjimi je tudi večina porabskih vasi. László Kamper se je kot grafik ukvarjal med drugim z zasnovanjem grbov in praporjev. Na razstavi si lahko ogledate osnutke gornjeseniškega, dolnjeseeniškega, sakalovskega, števanovskega in andovskega grba pa tudi romarski prapor, ki so ga dali narediti gornjeseniški verniki.

Zanimivo je pa tudi pogledati njegove plakate (gledališke ali plakate za prireditve) ter ovitke nekaj lepih turističnih izdaj.

Kot najnoveše njegovo delo je na ogled tudi logotip Hotela in restavracije Lipa.

Štenjé

Pisateljica kronik

novo nagrado (1950, 1983). Največ knjig je pisala od konca 50. let do začetka 70. let. Njeni romani so lubezenske pripovedi i kronike varašanski držin v drugoj bojni, pred bojno i po bojno. Najbole eričen tak njen roman je *Plamen ali dim*.

Mira Mihelič je bila predsednica Društva slovenskih pisateljev (1963-66) in slovenskega centra PEN kluba (1966-75).

Naš odlomek je iz romana *Hiša večera (1959)*:

Slovenska pisateljica i prejavalka Mira Mihelič (1912-1985) je za svoje knjige dvakrat dobila *Prešer*-

„Skozi okno je videla strica, kako sključeno izstopa. Precej nato se je spet zravnal v svojo skoraj bolešno ponosno držo.

- Moja draga Marinka! - Njegov poljub na čelo je bil kakor zmeraj pristrčno očetovski. Za trenutek si je privoščila razkošje, da se je naslonila na prsi njegove črne, s krznom podložene suknje - zmeraj ga je zeblo - želeč si, da bi bil vendar on njen oče, sramujoč se te misli, kakor da je z njo izdala ubogega tatija, toda stric jo je zmeraj tako dobro razumel kakor nihče drug; nemara je vsakogar še predobro razumel, tako da je nazadnje ostajal sam zmeraj praznih rok. Hlastno mu je začela praviti, kako je z očetom in kaj se je popoldne zgodilo z Radovanom, medtem ko ga je peljala v sprejemnico, pred kamin, v katerem je zmerom tlel nizek ogenj. Ko je odložil suknjo in klobuk na tatijev široki naslanjač, je začel hoditi gor in dol, poslušajoč jo s povešeno glavo. Bil je vse tisto, kar si je Marina kdaj predstavljala, da mora biti odličen gospod; pri dvainštiridesetih letih še zmerom mladostno vitek, z ostro, plemenito rezano koščeno glavo s plavimi sivečimi lasmi, z ozko obokanim orlovskim nosom pod visokim čelom s košatimi obrvmi, ki so se stikale pri nosni korenini in bočile nad utrujenimi in prizanesljivimi očmi človeka, ki je vedel preveč o sebi in drugih. Nenadoma se je ustavil in se ji zazrl v obraz, ki ga je otroško vdano gledal.”

Marija Kozar

Drnovšek in Orbán položila temeljni kamen

GRADNJA ŽELEZNIŠKE PROGE STEKLA

Premiera Slovenije in Madžarske dr. Janez Drnovšek in dr. Viktor Orbán sta zadnji dan aprila na mejni točki med Hodošem in Bajánsenyem položila temeljni kamen za izgradnjo mednarodne železniške proge med državama.

Viktor Orbán je med drugim povedal, da je le redkim dano, da bi lahko v tako mirnih razmerah opravljali svoje delo. Končno bodo uresničene sanje očetov in dedov ter zgrajena železniška povezava med Slovenijo in Madžarsko. V Sloveniji so zadnjo železniško progo gradili pred 31 leti, na Madžarskem pa leta 1942. Za oboje je to zgodovinski trenutek in veseli smo lahko, da živimo v času, ko bo zgrajena proga za novo tisočletje.

Slovenski premier dr. Janez Drnovšek pa je v svojem govoru opozoril tudi na zgledno urejene sosedske odnose in vez, ki jo predstavljata obe manjšini: *„Slovenija in Madžarska sta dokaz, da manj-*

šine lahko tudi povezujejo, ne pa da povzročajo - kot marsikje drugje - problem. Zato ima ta naša skupna odločitev o gradnji železniške proge dodaten, praktičen in simboličen pomen, saj utrjuje vezi med narodoma.”

Slovenija in Madžarska sta edi-

ni evropski državi, ki še nimata neposredne železniške povezave. Sicer pa naj bi nova proga povezala zahodno in vzhodno Evropo in sklenila tako imenovani peti panevropski koridor.

Promet po progi, ki bo dolga 44 kilometrov (24,5 kilometrov na slovenski in skoraj 20 kilometrov po madžarski strani) naj bi stekel konec leta 2000. Proga bo na začetku enotirna in neelektrificirana. Gradnja drugega tira in elektrifikacija proge pa naj bi se začela šele med letoma 2010 in 2015. Za začetek bo po progi dnevno vozilo 26, po popolni izgraditvi pa 44 vlakov.

Gospod msgr. Alojz Kozar, dugoletni župnik v Odrancih, (rojeni 11.11.1910 v Martinji, mešnik 5.7.1936 v Mariboru) so se 29.4.1999 naveke poslovili. Prejšnji den so še bili v Ljubljani pri g. Vilkoji Novaki, ki so devetdeseti rojstni den meli, zvečer so vkuper z župniki opravili molitve, v noči v pau ednoj vöri so naveke zaspali.

89-letnoga župnika, pisatelja, glasbenika, zborovodjo in ljubitelja narave je sprevedilo na zadnji poti prejk 90 župnikov, dva škofa in dosti vernikov.

Mi, Seničarje smo leko ponosni, g. Kozar so v naši cerkvi bili kršteni. Svojo mater so

Biu je Božje znamenje med Müro in Rabo

„Zdaj vem, da se iz globin vsemirja vračam domov. Tako zelo sem presunjen od neke nerazumljive sreče, da so vsi ljudje dobri in da smo se zbrali, da bi skupaj molili Boga.”

(L. Kozar, Korenine mojega življenja)

rano zgibili, babica so ji gori ranili. Od nji so knjige napisali (Topla babičina dlan). Bili so kaplan v Hosszúperesztogi in Körmendi, od 1945. leta mau so bili župnik v Odrancih. Poskrbeli so za lepo cerkev, dosta so delali pri cerkvi. Vlada njim nej stejala dopistiti zidanja cerkvi. G. Kozar so trdo delali, ka so dobili dovoljenje za graditev cerkve. Pri zidanji se je velka nesreča zgodila, 8 ljudi se je smrtno ponesrečilo, zato ima cerkev osem stebrov tem mrtvim v spomin. Cerkev je posvečena sv. Trojici.

Lepo so včili deco, mladino. Odrasle pevske zbere so meli po celji dekaniji. Meli so 11 novomešnikov in sedem dek-

let, ki slüžijo Baugi. Dosti vör so aldüvali pri mizi, gda so pisali knjige, pesmi, pesmarico.

„Odranci žalujejo,” je pravo domanji žüpan, „vküp ste nas držali, včili ste nas v cerkvi in pri zbori, naša ves je z vašo pomočjauv dobila lejpi obraz.”

„Skromno in tiho so živeli, v Bogu so živeli, v Bogu umrli,” se je poslovio od nji nečak, gospaud Alojze Kozar ml.

Pokojnoma gospodi Kozari verniki s Senika in Porabja želejmo, naj jim Baug da vekivečni raj.

Vera Gašpar

KUPIL BI MADŽARSKO-SLOVENSKI SLOVAR PO UGODNI CENI (LAHKO JE TUDI RABLJEN). Varga Alfréd, tel.: 36-94-316-537.

MAGYAR-SZLOVÉN SZÓTÁRT VÁSÁROLNÉK, LEHET HASZNÁLT IS. Varga Alfréd, tel.: 36-94-316-537

OD SLOVENIJE...

Predsednik Kučan na obisku v Litvi

Predsednik Slovenije Milan Kučan se je mudil na dvodnevem obisku v Litvi. To je bil prvi obisk slovenskega predsednika v tej baltski državi, odkar sta se Slovenija in Litva pred skoraj desetimi leti osamosvojili in navezali diplomatske odnose. Predsednika Kučana je spremljala tudi vladno-gospodarska delegacija.

Slovenija in Madžarska podpisali dogovor o izvajanju sporazuma o nezakonitih priseljenih

Generalni direktor slovenske policije Andrej Podvršič in šef kabineta madžarskega notranjega ministra László Valenta sta 6. maja, po pogovorih delegacij slovenskega in madžarskega notranjega ministrstva, v Ljubljani podpisala dogovor o izvajanju sporazuma med vladama Slovenije in Madžarske o ponovnem sprejemu oseb na skupni državni meji, ki nezakonito prebivajo na ozemlju druge države. Dogovor bo omogočil boljši nadzor ilegalnih prehodov meje, s tem pa tudi zmanjšanje števila nezakonitih migrantov. Slovenski parlament je že ratificiral ta sporazum, ki opredeljuje tudi vračanje ilegalnih migrantov brez dokumentov.

Delegaciji notranjih ministrstev sta pod vodstvom slovenskega in madžarskega notranjega ministra, Boruta Šukljeta in Sándorja Pintérja ocenili in pregledali dosedanje sodelovanje. Sodelovanje med varnostnimi organi obeh držav sta ocenili kot uspešno, še posebej na področju obmejnega sodelovanja.

Evropski teden v Sloveniji

Urad vlade za informiranje in Delegacija Evropske komisije v Sloveniji sta ob 9. maju, Dnevu Evrope, v sodelovanju z vladnimi, nevladnimi, športnimi, kulturnimi, izobraževalnimi in trgovinskimi organizacijami pripravila vrsto prireditve s skupnim naslovom Evropski teden v Sloveniji. Z Evropskim tednom, prireditve so potekale od 7. do 15. maja v Ljubljani in Mariboru, sta organizatorja slovensko javnost opozorila na pomen zamislili in poteka evropskega združevanja.

Somboteu

Delo počaka - materni den pa samo kleti baude

Slovenska samouprava in Slovensko društvo v Sombotelu je 8. majaša organiziralo program Den matrne rejči. Najprva sta Dušan in Francek Mukič z gitarom pa fudami tazigrala par slovenski pesmi. Po kratkom programu je podpredsednica slovenske samouprave Marija Kozar pozdravila navzače. Natau je biu guč o materaj pa o slovenski materni rejči. Za konec so organizatori pripravili lejpe male lüšne-püšle pa z njimi na materni den gor pozdravili vse matere, štere so prišle. Zato ka je bilau več püšlov kak mater, so moški pa mlajši tó dobili rauže.

Včasik se zgodi, ka se organizatori malo podračunajo, pa mislijo, ka več lüdi pride. Depa če rejsan je bilau lejpo sunčevno vrejmen - spoj kamaut za gračenke pa drugo delo -, tak je zato tó dosta sombotelski Slovencev vküp prišlo (kauli 25). Samo povalimo leko tiste, šteri so eške svoje mlajše tó s sebov pripelali (mladini je trbej prej dani našo kulturno erbo). Tistim pa, šteri so püstili svoje gračenke pa delo malo pri meri, pa se samo leko zavalimo. Istino majo: delo počaka, materni den pa drgauč samo kleti baude.

Po gratulaciji materam so domačini malo podvorili vsem. Tak so mislili, ka de z namazanimi gutanji leži šlau spejvati porabske slovenske pesmi o materaj, štere so društveniki dobili dojdrukniwane, ka naj tisti, šteri je ne poznajo, tó leko spejvajo. Kak na kejpi tó vidite, vsi so se potrudili, stari in mladi, matere in očevge, z očalami pa brezi očal...

Zmejs so bile društvene kotrige informirane o tem, ka če de par lüdi stelo, te bi leko vküper napelali pa bi se malo knjižno (slavsko)

Včiti se je buma trbej - staromi i mladomi

slovensko tó leko včili. Že tau bi tó velki asek biu, če bi se don tiste reči navčili, štere v našom slovenskom guči vogrski kuj mejšamo. Tak bi se nam te nej trbelo bojati, ka se Madžari norca delajo iz nas, ka prej govorimo eno mejšanco, jezikovno „straušanco“. Takši huncuti tó nemajo istino, ka je vsikši jezik ena „zmejšanca“. Samo si vzemite v roke ene vogrske novine pa te videli, ka je v njij telko tihinski reči kak marmarov (parlament, rádió, televizió, metró, szimfónia, videó, program, tank, helikopter, telefon, internet, modem, monitor, printer, fax, autó... do večera bi vam leko štejpko takše reči). Program bi leko biu ejkstra za porabske Slovence pa posabi za Madžare.

Té den se je v društvo vpi-salo šest nauvi členov, tak nas je zdaj 31 registrirani kotrig. Tak smo zgučani, ka naj bi skem več sombotelski Slovencev vstopilo v naš klub, ka bi se te tak najleži vedelo, koga je trbej (ali vrejdnó) zvati na naše slovenske programe.

Po drugom namakanji gutanjov smo že tak spejvali kak slavičke. Meli smo tri fudaše. (Štrti je na koncí tó ovado, ka je prej inda svejta un tó igro, depa je že pozabo. Vej se pri nas znauva navčil!) Mamo pa harmonikaša eške v rezervi (tartalék) tó, samo slejdnjo paut nej mogo priti. V takši

dobri voli nam je cajt tak táfučno, ka smo komaj leko vöopitali našo lüstvo, če bi nej leko mi tó naredili en amaterski pesmarski kau-

roš. Zlazati so se več nej mogli, ka nej, ka te so že spoj dobro naredili izpit (vižgo). Tak smo skončali, ka posabi pesmare nemo meli, liki gda de trbelo, te mo vsi spejvali... Tau ka se na paperaj talajo pesmi, je prej dobro, ka dosta lüdi zna melodije, ne vej pa reči. Tak pa se doma tó leko včijo.

S sunčavnoga dneva je naglo večer grato, na velko žalost tistim, šteri smo tam bili. Leko pa se trauštimo, ka je eške nej konec življenja, pa se drgauč pá leko srečamo.

PISMO-PESEM IZ SOBOTE

So takši dnevi, ka se mi bole pišejo pesmi kak pa takšo prousto pisanje. Vej pa vejte, kak tou vövidi. Tou je tak, kak če bi šou v lejs grbanje brat, te bi pa nabejro tiste droubne korine, ka tam rastejo. Gvušno, tou dela sprtoletje! Ali, nej mujs, ka je takša pesem zalüblena ali takša romantična. Nej, samo tou je, ka človik ne mora nači brodit, kak samo v pesmi. Tü si človik nika ne more pomagati. Dokejč tak brodi, naj tak brodi, vej se vse vküper že zran leko vömini. Vido sam včera, kak se lidje v lejpom sunci šetajo gori pa doli po našoj krajini. Depa, od sunce so ranč nej vidli, ka vse je kouli nji. Nej sprtoletno zelenje, pa nej lejpe cvejte pot travnikaj, liki nika vcejlak drugoga:

*Človik malo se stavi,
pogledni, ka je v travi:
tan je kup plastike in drugih smeti,
v lejsi pa stari avto leži.
Šnofaš, ka tam kre potoka tak lagvo smrdi?
Vej pa tou naša zginjena krava leži.*

*Človik malo pogledni okouli,
ostani pri dobri vouli:
vej pa tou so vse naše reči,
zato ne mej nikše skrbi!
Že od nigda do gnes se guči:
tam, ge sumar leži,
vsigdar dlako pisti.*

Pesem sam dau prešteti moji tašči Regini, trno čedni ženski, tó. Pravla mi je, ka je una že nej takša. Po tistom so jo prešteli ške sousidi pa pajdaši. Vsikši se je doj zakuno, ka je ške nika nej ta lüčo kakšo smejt. Če so nej uni pa san nej ges, sto je pa te? Znam, neške čistak drugi, ka ne živé tü pri nas na Zemli. Leko, ka so bili Marsovci.

MIKI

Mlada kolektiva v števanovskom turističnom domu

Če človek s telefonom gor zovē v Števanovcaj tisto ižo, ka smo gnauk svejta tak zidali kak pionirski tabor, te se edna mlada zglesi, pa pravi: "Halo, tū je turistični dom." V telefonski knjigaj je pa napisano, ka je prej tau mladinski tabor. Po mojom je po gnešnjoj funkciji sodeč tak, kak se mlada šefica Silvija Ropoš Dončec not zglesi. Tau pa zatok, ka je ta zidina na gnes nej samo za mladino, liki za vsakoga. Za turiste, mlade pa malo starejše. Tista šestdeseta lejta! O, boža čüda. Te smo zidali te pionirski dom. Okraj (járás) je dau pej-naze za material, lüdje z naše krajine so pa gor zozidali te dom brez toga, ka bi njim za tau stoj eden filer dau. Sama sam tū dosta cügla pa majtera vcuj znosila zidarom. Plača je pa bila tau, ka si leko ponosen bio, če si tau spuno. Tau "državljansko" dužnost. Pa te, gda se je tabor zozido pa začno funkcionerati, te smo pa skurok vsakšo leto tam meli kakše tečaje (tanfolyamok). Mladi smo bili. Jezuš, tisti večeri, tiste noči! No, vse zatok nej slobaudno vöovaditi, depa istina, ka je istina. V lejpi spominaj je nam ostala ta krajina pa te tabor. Dosta smo tam švicali, nistarni etak, tej drugi pa tak. Mladi, veseli smo bili. Delo nam je nej škaudilo, nej etakšo pa nej takšo. Tau, ka je bilau, svedočižo stene, svedočiži zidina. Če bi znala gučati!

Pionirski tabor je funkcionero, depa gda so v Varaši okraj ukini (megszüntették), so se začnile probleme. Tabor je od države nej daubo pejneze, pa je vse na ves ostalo. Do gnešnjoga dneva pa zatok itak dela te tabor. V tabori küjajo za vrtec, za šaulo, za stare lüdi. Zvün toga v sezoni majo turiste. Vleti največ dece, štera pride z drügi krajaj na Vo-grskom. Tabor gordržita števanovska pa andovska samouprava. Zidina je že več kak 30 lejt stara. Zatok jo je potrejbno obnoviti, modernizirati, kakoli so go tū pa tam že dosta popravljali, obnavljali. Nauvi cajti, nauvi pogoji. Cajt v tauj dauimi tū ne more staniti, če

ške funkcionerati. Za tau se pa brigajo te dvej samouprave. Nej bi stajla reklamo delati tomi domi, depa morem povedati, ka bi sama tū rada bila gost v tom turističnom domu. Če se človek sreča s tistimi, ki turistom "dvorijo" (strežejo), je leko zadovolen. Hišnica je

Marija Dakoš. Računovodkinja je pa Silvija Ropoš-Dončec. Glavna küharca je Magdalena Dončec-Trajbar, kuharica Elizabeta Mešič-Barber, pomočnica pa Ilona Kozo-Čiček. Vse so mlade, vesele ženske, so dobra kolektiva.

Silvija, neščem tajiti, ka bi vam rada delala malo reklame. Povej mi, ka ponüjate turistom, ki škejo pri vas počivati?

"Naš turistični dom ma dvej zidine za turiste. Edna je v gaušči, više glavne zidine, edna je pa tuj. V njej je künja, edna velka dvorana pa sobe. Tū spodkar mamo za 32 lüdi mesto, dvej, tri pa edenajstpostelne sobe, vrkaj pa mamo za 60 lüdi mesta od 7 do 17 postelni sobaj. Te tau je samo za leto, tam vzimi kürlenje nega.

Če stoj od 1-5 dni ške tuj biti, je prenočišče za edno nauč 660 forintov. K tomi pride - če stoj ške - zajtrik (191 forintov), obed (315 forintov), toplá večerja (297 forintov). S stroškom so lüdje, turisti zadovolni, sploj pa kakši starejši zatok, ka mi pečemo tū, večkrat ponüjamo rajo testo. Mamo takše skupine, ka že več lejt odijo nazaj. Takše so skupine, ki majo radi naravo,

skupine upokojencev. Vsi so iz skupine daleča, iz Budimpešte pa ešče od bole daleč. Znano je, ka gde je ravnina, tam lüdje sploj poštüjejo naše gaušče, naše doline pa brege, našo lejpo pokrajino."

Kak je pa na gnes te dom vöponücani? Mate dovolj turistov?

"Kak sam že povedla, nistarne skupine že mamo, štere vsakšo leto nazaj odijo. Vleta pa pride deca. Zdaj, gda se šolsko leto malo kesnej dokonča, skurok dva kedna mamo, ka za druge turiste leko gor ponücamo. Tak ka eške mamo proste dni, leko pridejo lüdje k nam. Mi mo oprejto meli skurok do konca leta. Telko tū znamo, da do prej naše zidine od oktobra naprej obnavljali, modernizirali. Depa cejlak gvüšno nemo te tū nej zaprejtj."

Gda sam prišla es pa sam na dveraj klončkala, sam čüla, ka se vi, ki delate tuj v künji, zgučavlete, pa ste veseli. Dobra kolektiva je vaša? Zandolejta vse, sploj pa te, gda ste puno gostov? Kakši "dnevni red" mate?

"Mi smo napona vküper," pravi Silvi, "pa se je nam pršikalo takša dobra skupina postaniti, gde je veselo delati. Včasim se malo korimo tū, sploj pa te, če küharce ne dobijo zavolē materiala za küjanje. Morem pa povedati, ka je strašno vse vözračunjeno. Geste ka najoslednjo porcijo rejsan moremo vküppoškrabati, ne küjemo zamanjsko edno kaplo nej. S tejm vred še enkrat leko povejm, ka tisti, ki iz naše künje dobivajo (h)rano, so

zdaj zadovolni. Probamo pa takšo (h)rano tū küjati, ka tuj pri nas lüdje radi majo. Tome so sploj starejši lüdje radi.

Ka je naš dnevni red? Če mamo v tabori goste, te zajtrik damo, po tistim se pripravlamo na obed. Obed že od 11. vöre začnemo talati. Mamo avto, s sterim obed odpelamo v vrtec, v šaulo pa starejšim lüdam, skurok od iže do iže. Radi smo, ka smo zdaj dobili še edno delavko, Ilono. Zdaj se etak da, da küharce leko na dopust dejo."

Magdalena pa Elizabeta, vüva dvej sta küharce. Magdalena ti si vönavčena, Elizabeta se je pa prej že vse navčila od tebe. Kelko lüdam küjate te, če nejmate turistov?

"Vsakši den tak okrog 100 lüdam küjemo obed. Če so pa turisti, te ešče vsakši den plus 50-60 lüdam. Telko kapacitete ma naša künja. Vozimo pa obed zvün vrta pa šaule starejšim lüdam nej samo v Števanovce, liki v Andovce, v Otkauvce, na Verico tū. Vsevküp ji je 35 lüdi, ki etak dobivajo obed."

Ilonka, ti si kühinjska pomočnica. Rada tuj delaš?

"Sploj. Tū smo mi tak kak sestre. Razmejmo se, tū pa tam se pa malo kaj korimo tū, depa navekša smo vesele. Gnesden je človek rad, če delo ma, kakoli bi lepše bilau za vse nas, če bi leko bola zaslužile."

Marija, ti si hišnica. Že je Silvi povedla, da ti čistiš, tvoje so sobe, postalina pa vse, ka povejmo, v ednom hoteli sobarice delajo. Tak vidim, ka si ti malo starejša, depa cejlak edna s tejni mladimi. Tak je?

"Tak je. Meni je tuj dobro, z možom tuj v službenom stanovanji živeva, tuj mava svoj krüj. Gnauk svejta sta moč oja pa mati tū tau opravljala kak zdaj ge z mojim možaum. Rada delam s tejni "deklami".

Gda smo si vöpogučali, sam sama volau dobila malo počivat pridi es v tabor.

I. Barber

... DO MADŽARSKE

Za otroške in tradicionalne priveditve

Konec aprila je zasedal kuratorij Javnega sklada za narodne in etnične manjšine ter odločil o podpori manjšinskim organizacijam, šolam in samoupravam.

Podpore so podelili v dveh razpisnih temah:

1. Za otroške in mladinske tabore, kolonije ter šolske izlete so v Porabju prejeli podporo naslednji kandidati:

- Srednja strokovna šola III. Béla Monošter 12.720
- OŠ Sakalovci 56.600
- Vrtec Sakalovci 30.000
- OŠ Gornji Senik 70.000
- OŠ Arany János Monošter 90.000
- Lokalna samouprava Dolnji Senik 150.000
- Zveza Slovencev na Madžarskem Monošter 195.000
- Arhiv Železne županije Sombotel 50.000
- Slovenska samouprava Monošter-Slovenska ves 160.000

2. Za tradicionalne in kulturne priveditve

- Samouprava Števanovci 100.000
- Šola in vrtec Števanovci 69.830
- OŠ Széchenyi Monošter 100.000
- Državna slovenska samouprava Gornji Senik 360.000
- Slovenska manjšinska samouprava Gornji Senik 120.000
- Vrtec Gornji Senik 60.000
- Slovenska manjšinska samouprava Dolnji Senik 50.000
- Slovenska manjšinska samouprava Andovci 150.000
- Sklad Tromejnik Gornji Senik 150.000
- Slovenska samouprava Monošter-Slovenska ves 100.000
- Zveza Slovencev na Madžarskem 390.000

Micika v püngradi rauže bere...

... je igro s harmoniko pa spejvo Laci Korpič v Budapešti pri Slovenskom društvu. Mi smo pa to z njim rauže brali pa spejali. No,

so prišle k nam in so nam notri pokazale, kak trbej rauže rediti s krep papira. Delale so pod vodstvom Marije Kozar Mukič. Marija

za drúge. Povejda nam je, ka so prvin dosta rauž redli iz papirja. Za vsisvece za prvi november, za ženitev, vejnce za pokapanje. Skorok je nej bila takšna prilika, da bi nej rauže redli.

Na naši prireditvi smo leko pozdravila sodelavce Veleposlaništva R Slovenije tó. Naši ljudje so se tó lepau zbrali, telko dosta se nas rejdko zbere.

Gda je Laci Korpič začno igrati pa spejvati, je naša publika samo poslušala prvo pesem. Gda pa je na red prišla Micika v püngradi... so si potihoma začnili spejvati, potejn bola naglas, tak je lepau bilau, ka je človeki skuza prišla v oči. Med tejm so ženske začnile delati pa mi tó z njimi. Mlajši, starejši, še nisterni moški so tó redli rauže iz papira. Mlajši so tó

tak lepau redli, če se jim je brž nej pošikalo, so šče jaukali. Tak smo se notri vzeli v tau delo pa flajnsi bili, ka je večer devet vóra bila, pa smo nej mogli tak njati. Ja, mejli smo dobra mojstrice, Ano Unti, Emo Vogrnčič pa Helgo Škaper. Te tri gospe so vodile delo in včile nas. Laci je vcuj spejavau pa mi tó, nisterni so šče plesali. Rauže iz papira so takšne bile kak žive, dostafele smo naredli pa smo je domau nesli. Mislim, ka nisterni do doma tau tadale delali. Sploy lejpo delo je tau, dobro da se je ohranilo, dobro ka so tau lejpo šego starejši ljudje nej tanjali.

Želimo seničkim ženskam, naj tau tadala delajo pa prejk dajo mladim.

I. Pavlič

najoprvin smo je napravili, pobrali, razdelili pa domau nesli. Slovensko društvo v Budapešti se je srečalo 24. aprila. Na tom srečanju je bilau zanimivo. Ženske z Gorenjoga Senika pa Varaša

je etnologinja muzeja Savaria v Somboteli. Ona je nam napravila eno malo razstavo iz rauž iz papira. Tü nam je notri pokazala dosti vse: pušao za snejo, za svatbice, kurine za zvača pa

Srečanje ljudskih pevcov in godcov

Sklad za ljubiteljske kulturne dejavnosti Ljutomer in Kulturno društvo Anton Kremlj iz Male Nedelje sta letos že osmičkrat organizirala srečanje ljudskih pevcov in godcov.

Srečo sam mejla, da sam letos z našimi skupinami leko šla na tau lejpo prireditev. Ludske pevke iz Števanovec pa Laci Korpič s svojimi ženskami so pred letami že pozvani bili na drugo njigvo srečanje. Od tistoga mau so skurok vsakšo leto bili naši na tej prireditvi. Letos so bile ludske pevke iz Števanovec pa iz Monoštra.

Če je že stoj odo v Malo Nedeljo, dobro zna, ka je ta nej naleki priti. Paut se tak suče, ka človek že ne vörje, ka je na dobroj pauti. Tak smo bili v

nedelo mi tü, depa zatok smo tanajšli pa smo pri cajti tam

bili. Tam nas je že čakala Marija Rituper, da bi z ženskami mejla vajo pred nastopom. Ženske so pa po pauti - če so rejsan povedle nej, skauz tau mislile, naj Baug da, ka Marija srečno pride, zatok, ka brez nje njim je zmetno. Zatok se je pa nastop lepau priško, ka ji je Marija že čakala, njim pa je dojšlo, če je samo na nji poglednila.

13 skupin - pevci pa godci - je nastopilo. Dosta "stari" padašov smo srečali tam, med njimi Frančko iz Kokolajnsčaka s svojov harmonikov. Nigdar ne pozabim, gda je nistarno leto - gda so z Male Nedelje oni bili pri nas - ona v Števanovcaj, gda so ljudje prišli od meše, začnili

igrati. Lüdje so se kam nej vedli djasti od čüdivanja, pa za nje - no volo se je kulturni daum tak napuno v Števanovci, ka smo ranč nej mogli vsakšomi mesto dati.

Lepo se je bilau srečati z Ludvikom Rudolfom, šteri - kak so

tam povedli - je začno pred osmimi lejtimi tau prireditev, pa gnes je glavni organizator. Ta prireditev volau dava našim ženskam, da leto do leta se trüidjo, pripravljau, ohranjau naše porabske pesmi.

I. Barber

Porabske pesmi so se čüle v Veszprémi

Občina pa kulturni center v varaši Veszprém sta letos osmič organizirala cejlodnevni kulturni program na den Gizele. Te den zatok svetijo, ka je Gizela, žena prvoga krala svetoga Štefana, v taum varaši živila. Tistoga ipa so krali živil v Esztergomi, kralice v Veszprémi, kronali so ji pa v Székesfehévári.

Organizatorji so v letošnji program manjšinske kulturne skupine tó dali. Bili so Grki, Bolgari, Romi, Slovaki, Srbi pa Slovenci. Porabske slovenske pesmi so notapokazali goslarje pa ženske Lacija Korpiča. Najprvin so na trgi v starom varaši skur pau vöre veselili lüstvo. Popodneva smo malo spoznavali varaš. Glaven narodnostni program je biu zadvečera. Istino, ka je nika nej stelo vredi klapati organizatorom. Našo skupino so parkrat tü nabiksali, ka zdaj pa zdaj de na redi. No te zdaj pa zdaj se je vlejko več kak eno vóra. Dapa Korpičova "banda" je pošteno pa brez čemerauv vöstrpala tau dugo napalavanje.

Smilila se nam je mlada organizatorka, stera je oprvin mejla tau prireditev v rokaj. Bola smo go trauštali, kak ji kaj v auči metali, ka nam je najmenja desetkrat zavalila. Ge našoj skupini tü eške gnauk trno lepau zavalim, ka so se tak mirno pa lepau držali, posebno pa za lejpi program. Skupina je bila redno pripravilana, zatok je leko karážno predstavila en tau porabske kulture.

K.F.

OTROŠKI

Milivoj M. Roš DEJDEK PRPOVEJDEK

V tistoj vesi, nad stero je najraj leito škrat Babilon, živi en dejdek. Ranč taksi je, kakšni so dejdeki. Dapa té dejdek živi čistak sam v tistoj svojoj iziči tam kre lejsa. Dapa v resnici je nigdar nej čistak sam. Skur vsikši den pridejo k njemu mlajši od blůzík pa daleč. Res je, ka té dejdek nema nikšnoga domanjoga človeka, zato pa ma puno mladi pajdašov, steri vejo dobro

gda do začale pripovejsti puniti njuve vuje. Dejdek pa nika. Glejda tá nekam daleč, kak če bi kouli njega nej bilou ranč ednoga človeka. Dugo, dugo so tak sedeli edni na podi, drugi na stolcaj, tretji na njegvi posteli. Dugo, dokejš se je nej začala delati kmica. Žalostni so brezi rejči odliši domou. Dejdek pa je ousto sam v tistom svojom kiklej. Cejli čas se je nej geno in je zdaj tak tadale tam sejdo.

Škrat Babilon pa najbolje ne more gledati žalostne mlajše. Brž je začo brodit, ka se je zgodilo Dejdeki Prpovejdeki.

- Aj se brž zdaj tou zgodi, ka mo mija en, dva, tri!

Tak se je brž spremeno v čistak malo, maličko mjujo in skouzi dejdekovo vujou odleto nut v njegvo glavou. Tam je rejsan meu kaj viditi. Vse je bilou nauopak, čistak vse. Na tistom kraji glave, gde se delajo pripovejsti, je bila velka črna lůknja. Tam, gde bi moglo biti veselje, se je potegnila siva žalost. Tam pa, od keje mora iti vola do življenja, se je vse vkůper zamotalo.

- Dejdek ne sme djoukati, tou trbej popraviiti!

Kak prvo je zakrpo črno lůknjo pripovejsti, te je razmotto volou do življenja, po tistim doj stavo žalost in jo stiro ta v njeni kout in na konci ške vse vkůper lipou spuco. Tak je bila dejdekova glava palik v rejd vzeta. Gda je prleto v iz vuje je na dejdekovom obrazi vido, ka se naraji smeje.

Zazranka so mlajši z velikim strajom prišli do njegve iziče. Dejdek Pripovejdeka pa se njim je na šurko nasmejo in je pouzvo, naj se sedejo kouli črešnje. S sveklimi očami njim je začo pripovejdati, kak so breze gratale bejle. Gor na črešnji je sejdo škrat Babilon. Ranč je nej vedo, ka so breze včasí nej bile bejle.

(ilustracija: M. Kozar)

pa ške bole dobro poslušati. Poslušajo pa, kak njim vej dejdek prpovejdati najlepše pripovejsti. Ranč zato ga zovejo Dejdek Prpovejdeka. Njgve pripovejčke so nej tiste, ka je leko prstemo v knjigaj. Njgve pripovejčke se vsikši den narodijo v njegvi glavi, se pravi, ka si za svoje mlade pajdaše zmišli bar tri pripovejsti na den. Uni pa ga poslušajo z oprejtimi lampami in velikimi vujami. Dostokrat je tam v rouri poslušo škrat Babilon tó.

Tak si je eto palik zaželo čúti kakšo nouvo pripovejst iz glave Dejdeka Prpovejdeka. Pomalík se je potegno skouz rour. Vuje so njemi gratale ške inouk vekše. Poslušša, dapa nika ne čuje. Vuje njemi ške bole zrastejo, ali nika se ne čuje. Kak če bi bilou vse prazno. Pogledne vó iz špajata in ka vidi? Tam kre

okna sidi Dejdek Prpovejdeka in kouli njega njegvi mladi prijatelj. Gledajoga ga in čakajo,

OTROŠKI

Karolina Kolmanič

Prehlajena budilka

Nejc leži že nekaj dni v postelji. Prehlad je staknil. Zdj kašlja, kiha in smrka. Mama mu zjutraj prinese čajček, prašek in ga po prsinh namaže z neko čudno kremo. Potem ga pokrije z debelo odejo in naroči: "Priden bodi in ostani lepo pod odejo. Saj se bom hitro vrnila. Jutri pa boš tako že zdrav!"

Deček kmalu oživi, vstane in si prinese igro Človek ne jezi se. Veselo trklja s kocko, podira namišljenega prijatelja in se smeje samemu sebi. No, nazadnje to sploh ni tako slabo. Ležiš v postelji, piješ čaj, prigrizuješ piškote in gledaš dopoldansko TV. Doma delaš, kar hočeš. V šoli pa moraš ponavljati, da je petkrat osem petdeset. Spet ni prav. Učiteljica hoče slišati desetkrat eno in isto. Kdove, ali so ji naši odgovori tako všeč, da jih mora kar naprej poslušati. Potem beremo. Zdj dvigni glas, zdaj znižaj in spet ponovi. Oh, dolgčas.

Le kako bi si človek podaljšal bolezen? Presneti čajčki in aspirinčki in... Tedaj nenadoma zazvoni. O, zmešana budilka! Takoj skoči v spalnico, kjer starša vsako jutro neusmiljeno prebuja. Potem jo ali oče ali mama utiša. In ravno zdaj je zacingljala. Seveda je tudi on žrtev te nesramne budilke.

Ko že pri starših neusmiljeno naznani rano uro, potem pride mama po prstih k njemu in mu šepne: "Nejc, Nejc! Ne pozabi! Budilka!"

Točno! Budilka je kriva za vse! Ko ne bi zvonila, ne bi bilo treba vstati, očka in mami in on, vsi bi spali ves dopoldan. Tudi šolo bi prespal, se razume.

Tako pa bo treba jutri v šolo. Mami bo potipala čelo,

opazila, da je pospravil piškote in še kaj iz hladilnika... In tisti jutri bo zares že jutri. Tuhtal je, kako bi si prislužil še vsaj kak dan počitka. Aha! Jo že imam, imenitno zamisel! Po uro in brisačo!

Ura, pravokotna tiktakajoča temna stvarca, z velikimi, kakor mačje oči svetlečimi se številkami, je nedolžno buljila vanj. "Čakaj, porednica, ne boš me, vsaj jutri še ne!" obrnil jo je na trebuh in ji hrbtno stran namazal z dišečo kremo. Nato je naredil obkladek. Zavijal je in jo motal v veliko mokro brisačo.

Starša sta sedela dolgo pred televizijskim ekranom. Zaradi zanimive TV oddaje sta pozabila na budilko. In zjutraj so vsi sladko spali. Ko je bil zunaj že visok dan, je pridrvela mami k Nejcu.

"Nejc, ojoj, zaspali smo!"
"Kje je budilka?" je rohnel oče in že lezel iz pižame v kavbojke.

"Kaj sploh ni zvonila? Lako smo jo vsi preslišali. Nejc, a veš kje je?" je milo vprašala mami.

Nejc je porinil glavo izpod odeje in zašepetal: "Tu pri meni spi. Prehlajena je, veš."

"Kaj se ti je zmešalo ali kaj blebečeš?" je v jasnem tonu bentil oče in iskal suknič.

"Ne, oči! Zares je tako hrpavo zvonila, ah, kaj zvonila, samo hrkala je. Pa sem jo zmasiral in jo ovil v brisačo, kot mami mene."

Mami se je kisló nasmehnila, oče je odvihral. Nejc pa je za danes ostal še v postelji. Jutri bosta zdrava oba: budilka in Nejc.

KOTIČEK

ŠTIPENDIJE

Kuratorij javnega sklada za narodne in etnične manjšine na Madžarskem razpisuje natečaj za pridobitev štipendij za dijake srednjih šol ter študente visokih šol in univerz, pripadnike narodnih ali etničnih manjšin na Madžarskem. (Podrobnejši razpis bo predvidoma izšel še v mesecu maju.) Rok za prošnjo pri srednješolcih: 13. avgust 1999

pri študentih: 30. september 1999

A MNEK Kőzalapítvány Kuratóriuma tanulmányi ösztöndíjpályázatot hirdet magyar állampolgárságú nemzeti vagy etnikai (cigány) kisebbséghez tartozó középiskolások ill. főiskolai és egyetemi hallgatók számára.

Pályázat várható kiírása május hónapban lesz.

Pályázatok beadásának határideje középiskolások esetén:

1999. augusztus 13.

főiskola és egyetemi hallgatók esetén határidő: 1999. szeptember 30.

KOTIČEK

PRVA SPAUVED V ŠTEVANOVCI

Vabilo

Samouprava na Verici in Zveza Slovencev na Madžarskem ter krajan Čepincev Vas vljudno vabijo na prireditve PORABSKIH DNEVOV 1999.

Program

Sobota, 29. maj

19.00 Gledališka predstava "V videoklubi" v kulturnem domu na Verici
20.00 Veselica v gostilni

Nedelja, 30. maj

10.00 "Gremo k sosedom" Srečanje sosedov v Čepincih
14.00 Koncert pihalne godbe Društva upokojencev iz Murske Sobotice na prostem na Verici
14.30 Dvojezična maša v kulturnem domu na Verici Sodeluje MePZ Avgust Pavel
15.30 Srečanje ljudskih pevcev in godcev v kulturnem domu. Nastop kulturnih skupin iz Porabja in Slovenije
18.30 Veselica v Slovenskem domu v Monoštru

Našo prireditve sta omogočila Urad RS za Slovence v zamejstvu in po svetu ter Javni sklad za narodne in etnične manjšine na Madžarskem.

Meghívó

Kétvölgy Önkormányzata, a Magyarországi Szlovének Szövetsége valamint a Čepinci Helyi Közösség tisztelettel meghívja Önt a RÁBAMENTI NAPOK 1999 rendezvényeire.

Program

Május 29., szombat

19.00 A "Videoklubban" című színdarab bemutatása a kétvölgyi kultúrházban
20.00 Bál a helyi vendéglőben

Május 30., vasárnap

10.00 "Szomszédolás" Szomszédok baráti találkozója Čepinciben
14.00 Szabadtéri koncert Kétvölgyön a muraszombati Nyugdíjas Egyesület fúvószenekarának közreműködésével
14.30 Kétnyelvű mise a kétvölgyi kultúrházban Közreműködik a Pável Ágoston vegyeskar és az egyházközség énekkara
15.30 Népdalkörök és népzenei találkozójára rabavidéki és szlovéniai művészeti csoportok részvételével
18.30 Táncest a Szlovének Házában Szentgotthárdon

A rendezvényt támogatta a Határon túli Szlovének Hivatala és a Magyarországi Nemzeti és Etnikai Kisebbségékekért Közalapítvány.

ZA SMEJ

Nej cejlak tak

Naš Ignac pa Herman sta se že dolgo nejvidla zatok, ka Ignac v Pešti, Herman pa tuj doma žive. Etognauk je Ignac nika

doma odo pa se je pri Cifri najšo s Hermanom. Špricer za žpicerom pa si vse bole na glas zgucavata. Ignac etak pravi: "Vejš, pojep, ka je nauvoga? Razpito sam se z ženuav, z mojo Maričkov pa sam si vzeo za ženo edno 20 lejt staro."

Herman pa: "Kak je pa tebi fajnl!"

Ignac pa: "Vraga mi je fajnl. Vejš, ka je nevola? Ta moja, 20 lejt stara žena se napona svajuje pa kori z mojo čerkov, stera je 30 lejt stara."

Školnik

Hilda se je etognauk skurok svadila s svojim sausadom, Lajošom. Etak pravi: "Lajoš! Takšoga sina maš, ka je tau strašno. Takšoga laufara je nigdar nišče nej vido."

"Zakoj?" pita Lajoš. "Zakoj, zakoj?" pravi Hilda. "V cejlaj vesi je že dekle navčo, kak se trbej rad meti."

Lajoš pa: "Ti, Hilda! Vej je pa te nej laufar, liki školnik."

I. B.

Porabje

ČASOPIS SLOVENCEV NA MADŽARSKEM

Izhaja vsak drugi četrtek

Glavna in odgovorna urednica
Marijana Sukič
Naslov uredništva: H-9970
Monošter, Deák Ferenc út 17,
p.p. 77, tel.: 94/380-767

Tisk:
SOLIDARNOST D.D.
Arhitektka Novaka 4
9000 Murska Sobota
Slovenija

Po mnenju Ministrstva za kulturo št. 415-715/93 mb z dne 3.11.1993, se časopis PORABJE uvršča med proizvode, od katerih se plačuje davek od prometa proizvodov po 13. točki tarife 3. zakona o prometnem davku (Ur. list RS, št. 4/92).
ISSN 12187062

Časopis izhaja z denarno pomočjo Urada RS za Slovence v zamejstvu in po svetu ter Javnega sklada za narodne in etnične manjšine